

QUARTADA TIPOGRÀFICA

Un relat de: [MIDABA](#)

Són les 5 de la tarda i la dona segueix asseguda amb el cap baix. Ni un bri d'aire. Ni als seus pulmons. La seva curvatura es manté inerta. Una U a l'inrevés. Una perfecció alfabètica indescriptible. Als contorns de les persones sempre hi he cercat lletres: la T dels braços en creu dels infants que juguen al mocador, la el.la geminada de les parelles que passegen de la mà, la a minúscula en l'home que es recargola de mal de panxa, la C del torrat roncant damunt la barra de la taberna...

El meu cosí de Manresa encarna la P en Curlz MT, panxut i camaprim, el seu caparró quan es gira, decora amb elegància el principi de paràgraf. La mitja melena amb puntes alçades de la portera de l'edifici del gerent, fa joc amb les sabates primes i allargades generant, en aquella quietut paral.lela, una l en Book Antiqua. I així anar fent. Hores i hores, cercant contorns, lletres i tipografies. Fins a l'obsessió. Almenys és el que en van dir els pèrits al judici: senyoria, l'acusat té una obsessió. Però es veu que les obsessions no representen cap atenuant, ni judicial ni gramatical. El cas és que em van condemnar a 5 anys. Per assassinat.

Quan en van haver passat tres, per bona conducta, em van deixar en tercer grau. Només hi havia d'anar a dormir. Van ser uns anys difícils. I no tant pel tancament, jo no he estat de moure'm massa. Ni tan sols pel que em deien els altres reus, aviat es devien pensar que no tocava ni quarts ni hores i em van oblidar. Va ser dur per les formes. Les activitats i moviments que pot fer un pres són molt més limitades i això, reduïa les possibilitats de trobar una lletra que s'hi escaigués. Em passava hores i hores observant contorns i cercant en el meu alfabet mental la seva casella corresponent. Primer es pensaven que me'ls mirava amb malícia, però quan van poder comprovar que era incapaç de matar una mosca, em van deixar al meu racó de pati amb les meves dèries, com deien ells.

Mai he mort ni una mosca, no, però jo era allà per assassinat. Quan pensava en la tarda del crim, el cap em bullia. Com podia permetre aquell grau d'insolència? No va ser premeditat, ho juro per l'escriptura cuneïforme! Feia dies que el full en blanc se'm presentava buit. Cap mot. Cap lletra, ni Tahoma, ni Calibri, ni tan sols l'odiada Comic Sans. Fins aquell dia, tot fluïa sol, sense esforç. L'acumulació de lletres del cervell, sorgia com un torrent indesxifrabable que em permetia, si més no, posar el comptador a zero i començar una altra setmana com nou. Per molt que la meva advocada s'hi esmenés, tots els documents plens de lletres i escrits incomprensibles, tampoc van servir al judici per presentar-me com volia l'estratègia de la defensa: un sonat de les lletres. Aquella tarda, us deia, el full insolent se'm presentava blanc com un cadàver. Els metges van pensar que la causa podria ser una acumulació de símbols, o alguna cosa semblant van posar a l'informe pericial. El cas és que vaig esclatar. Just quan duia cinquanta-cinc minuts amb un sol determinant al principi del full, i sense cap senyal que en pogués sortir cap ombra de paraula, vaig cometre l'assassinat. Directe a la jugular. Amb la ploma sadollant de tinta. Vaig matar el relat. L'arma va ser infal.lible i va funcionar a la perfecció: PUNT FINAL.